

BYLO NÁM NĚKDY LÍP...

ČASOPIS (NEJEN) MLÁDEŽE CB LETOVICE

8 / zima 2006

SILVESTR 2005
MRAZICE V KD LETOVICE
DĚNÍ KOLEM NÁS
A DALŠÍ...

Editorial

Tak tu máme nový rok... A s ním přišla i drobná změna. Náš veliký BNNL BOSS Tom Tintěra si vzal zimní dovolenou a zodpovědnost za náš (nejen) mládežnický časopis složil na naše křehká bedra. Ale nic není, jak se zdá, a tak nás tento úkol neskolil, ale naopak jsme se ho ujaly s patřičným nadšením a precizností. A tady máte výsledek: spousta článků o akcích minulých, nechybí ani zamyšlení nad vážnějšími věcmi... zavedly jsme novou rubriku Z pera starších, do které přispěl p. Lachman, a doufáme, že tato rubrika bude mít pokračování i v dalším čísle, čímž chceme nenápadně vyzvat a podpořit další členy sboru ... a POZOR!!! Skutečnou novinku a malé oživeníčko vám předkládáme v podobě COMICSU, který pro BNNL nakreslil Luděk Eyer – kamarád Johnyho.

Takže...zdá se, že nezbývá než popřát vám plno krásných a neopakovatelných chvil nad zasněženým Bylo nám někdy líp...!

PS: A jak nám tak pořád krutě mrzne (naháček se odmítá venčit :o)), trochu nás tíží podezření, že jsme si se zimou, mrazem a sněhem v Mrazici neměli zahrávat :o)

-Máca a Čirwa-

Zimní pobyt

Zimní pobyt mládeže se uskutečnil v Pusté rybné, na chalupě, která byla, řekněme, na vršku jednoho krásného kopce. Musím říct, že jsme se s tímto kopcem všichni důvěrně seznámili. Všude kolem byla spousta sněhu, cestička nebyla ještě moc prošlapaná, a tak to šlo nahoru ztuha. No, ale zvládli jsme to.

Večerní program byl tzv. „multi“. Měli jsme možnost dívat se na film nebo jít na čajovnu a nebo se jít modlit. Já se rozhodl první večer jít na čajovnu. Baštilo se vánoční cukroví a popíjel se čaj, seděli jsme v kroužku a povídalo se. Druhý večer jsem se byl modlit. Byla vyčleněná jedna místnost, kde bylo ticho a člověk se tam mohl

ztišit. Moc prima. Často totiž mám problém se na takových akcích opravdu ztišit – zkrátka potřebuju fakt klid a být sám... Tak to byly naše večerní programy. Pozdějc se ještě o jednom večeru zmíním.

Jedna z nejkrásnějších částí pobytu byla, když jsme s Pavlíkem topili přes noc v krbu. Bylo potřeba pořádně hřát, poněvadž v tom krbu byly trubky a ty rozváděly teplo po chalupě. Bylo to super, protože jsme povídali. Probrali jsme spoustu věcí, na který normálně není čas nebo příležitost. Jestli si dobře pamatuju, tak jsme takhle strávili tři hodiny. No, pak už se nám fakt klížily oči a zalehli jsme. Budík na mobilu značky Nokia nám měl vždy po hodi-

úplně zapomněl říct, že nám tam netekla voda. Porouchalo se čerpadlo. A tak jsme chodili na kadiboudy. Líbila se mi Lukeho hláška: „Deodorant – my best friend.“ Co se týče čištění zubů, někteří fluoridoví drsníci si čistili zuby ve sněhu. Jiní používali žvýkáci gumu značky Orbit. Nakonec kluci odkryli studnu a nosili jsme vodu v kýblech.

ně oznámit, že vyhořelo dřevo. „Nikdy jsme ho neslyšeli, ale věříme v něj.“ ... tahle hláška vznikla, protože jsme se vždýcky probudili – ale budík jsme nikdy neslyšeli :-).

Druhý den ráno byl program o Jonášovi. Všechny dopolední programy byly o Jonášovi. Pracovali jsme ve skupinkách, kde jsme studovali Bibli a odpovídali na připravené otázky. Jonáš je krátká kniha, ale má úžasné poselství. Skrze ty programy jsem pochopil, že i já jsem vlastně takovej Jonáš, akorát, že mě Bůh neposílá do Taršíše k Ninivanům, ale trochu jinak – tam, kde žiju, tam kde pracuju...

Třetí večer byl večerem chval. Přijel Čenza a hráli jsme a zpívali Bohu. To být také moc dobrá čas :-). Chvály na mě hodně působí jako takový duchovní mýdlo. Když mezi mnou a Bohem něco je, nemůžu opravdu chválit a díky chvalám kolikrát právě poznávám, že v mém vztahu k Bohu něco skřípe.

Když jsem u toho umývání, tak jsem

Když už jsem u těch zvláštností, nikdy bych si nepomyslel, že budu na pokoji s Chilanem. To je jako obyvatel Chile, kdyby vám to slovo znělo divně :---). Jmenoval se Juan Carlos (no, možná se to píše trochu jinak, prostě Chuan) a byl to správný chlapík. Vůbec mi nepřišlo, že je tak daleko.

Uměl hrát dost dobře na kytaru, a tak jsme, ještě s Nickem, párkrát zajamovali.

Vzpomínat budu určitě taky na to, jak jsme se s Lubošem modlili. Říkal, jestli bych se nešel modlit. A já teda, že jo. Ve dvou je supr se modlit a tak jsme šli do takové malé

byla sranda. Úkolem bylo ztvárnit tři příběhy z Bible. Vzal jsem roli soba, a tak jsme spolu s ostatními asi devíti sobíky táhli etiopského dvořana na saních pravým nefalšovaným sobím cvalem. Naším

místnůstky, kde byla zima, ale my měli teplé spacáky, takže nám to nepřišlo (nebo ti byla Lubošu zima? :-). No, byl to fakt krásnej čas. Asi hod'ku jsme tam byli zalezlí a předkládali Bohu všechno možné.

Odpoledne bývalo volno, a tak se šlo ven. Děcka jezdili na snowboardech a mně bylo dopřáno se taky svézt. Jezdím na snowbladech (asi metrový lyžky s carvingovým zakřivením, skvělý pro blbosti na sněhu...) a snowboard sem chtěl vždycky zkusit, no, ale nějak to furt nepřicházelo, až teď. No, vypadá to, že zůstanu u svých sněhožiletek.

Jak tomu bývá každý rok, tak i letos jsme na zimním pobytě nacvičovali silvestrovskou hru. Skládala se ze dvou částí. Jedna byla natočená na kameru a druhá byla hraná přímo. Při natáčení

kameramanem byl Indy, který vše zaznamenával na kameru značky Canon.

Tož to je o zimním pobytu. Škoda jen, že kvůli netekoucí vodě a sněhové kalamitě a ještě dalším věcem musel být pobyt předčasně ukončen. Většina mládežníků odjela v pátek do Letovic, kde pobyt pokračoval, a část zůstala na Pustárně.

-Johny-

Silvestr v Pusté Rybné

Tento Silvestr netrval jen ten pouhý den 31.12., ale začal již 27.12., kdy na chatu dorazila mládež z Letovic, která tam měla zimní pobyt. Byly to tři dny plné překvapení třeba v tom, že první den přestala téct voda, fajn zážitků z natáčení filmových scének nebo rozpouštění sněhu k tomu, abychom měli alespoň trošičku vody. Konečně vím, jak se vaří voda ☺. Jen mě mrzelo, že mládežníci museli odejít o jeden den dříve, aby na Silvestra neměli moc nabytý den.

Deset z nás tam zůstalo, a tak jsme šli doprovodit mládežníky na autobus, a po cestě zpátky se stavili do místního obchůdku, kde jsme, troufám si říct, udělali prodavačce největší obrát ten den. Poté jsme se po čtyřech dnech odhodlali sejít dolů do vesnice a navštívit místní hospůdku, kde jsme se měli najíst a naplnit poloprázdné žaludky. Nakonec to stejně zůstalo na klasických objednávkách typu smažák a hranolky. Ten večer byla hospůdka plná, neboť místní hasiči tam měli nějaké setkání, a k té příležitosti nacvičili místní divadlo. Někteří z nás se na ně šli podívat a měli kladné reakce.

Silvestrovský den jsme nechtěli trávit jen tak lenošením a kecáním, ale chtěli jsme ho strávit nějakými aktivitami. Dopoledne jsme strávili úklidem chaty, nošením vody do všeho, do

čeho jsme mohli, abychom nemuseli co chvíli ke studni. Nechtěli jsme naplnit to známé pořekadlo „Tak dlouho se chodí se džbánem ke studni, až se ucho utrhne.“ Dopoledne pět z nás jelo na běžky a strávili spolu pár hodin, které si zajisté užili. Zbývajících pět lidí se šlo pobavit netradičním způsobem. Pouštěli jsme draka, což pro některé i pro mě byl extrémní sport. V tak hlubokém sněhu to bylo někdy moc těžké, ale přesto legrační a zajímavé. Na Silvestra jsme navštívili i místní sbor BJB. Shromáždění začínalo v šest večer a trvalo cca dvě hodiny. Bylo pro některé nečekané a pro některé překvapením. Já jsem byla překvapená, neboť nejsem na takové zvyklá. Ale překvapení bylo pozitivní, ne negativní. Byla jsem nadšená z takové rodinné atmosféry a z historek, které se tam povídaly. Poté jsme dorazili zpátky na chatu a udělali jsme si večeři. U jídla a povídání jsme skoro zapomněli

na čas, a tak jsme si vzpomněli pět minut před koncem roku. Ta blesková akce, která nastala v oblékání... nám stejně nezajistila přesné načasování nového roku, ale nám to vůbec nevadilo. Udělali jsme si svůj

vlastní odpočet a prožili krásný Nový rok. A doufám, že to nebude jen jeden den v roce, který se tak jmenuje, ale celý rok 2006, a to přeji i Vám všem.

-Peťa Borská-

Silvestr v Letovicích

Tak... Silvestr! Co bych měla říct? Bylo to něco jiného, než když jsem slavívala Silvestr s rodinkou. Jelikož je s nima strašná nuda (akorát sedíte u televize a ládujete se brambůrkama).

Já jsem vlastně přišla tak v půlce shromáždění. Chvilí na to začalo představení mládeže [scénky a filmečky (každému bych doporučovala zkouknout)], které se chystalo na zimním pobytu (kde jsem bohužel nebyla☹). Poté Sam rozdál dopisky z minulého Silvestra a psali jsme si dopis do dalšího roku (pro mě to byla novinka☺). A jelikož se to trošku protáhlo, všichni jsme jen tak tak dopsali a vyrazili do města na půlnoční ohňostroj.

Pak jsme se jaksí rozkouskova-

li. Nakonec jsem se zase všichni sešli v CB (Ani nevím, v kolik to bylo. Nedívala jsem se na hodinky) a na dobrou noc jsme se podívali na parodii na Robina Hooda. Pár lidí (mezi nimiž jsem nemohla chybět☺) pak ještě spát nešlo, ale únava nakonec zmohla všechny [teda kluky (a já tam přeci nebudu sama, ne?)]

No... tak to bylo celkem ve stručnosti shrnuto (možná až moc☺)

-Lenka S.-

Dění kolem nás...

Dělní dění nás přivedlo k zamyšlení nad zdravým systémem vedení. Ač si to uvědomujeme či nikoliv, každý z nás je součástí nějakého systému vedení – rodina, práce, škola atd. Vyvstávají nám otázky: „Jaké je tajemství zdravého vedení větší sociální skupiny?; Jak by mělo fungovat, aby bylo přijímané všemi ve skupině?; Musí mít každá skupina určeného vedoucího?“

Náš názor je, že již malá skupina lidí potřebuje ke svému fungování někoho, kdo udává směr, organizuje náplň skupiny, zodpovídá za skupinu atd. Čím je skupina větší, tím více lidí je třeba zapojit, aby břemeno vedení

a zodpovědnosti bylo neseno na více ramenech. Přináší to s sebou i jiný pohled, nové nápady, širší záběr... A jak si zapojení do systému vedení představujeme?

Základ zdravého vedení spatřujeme v osobních vztazích vedoucích osob založených na vzájemné důvěře a přijetí se, upřímnosti, otevřenosti, respektování odlišných názorů, svobodě.....no prostě lásce. Budování osobních vztahů je náročné, vyžaduje úsilí obou stran. Pokud si to člověk takto neuvědomí, vztah zůstává formálním, nebo se jím může stát. Důvěra ve schopnosti druhých je důležitá k předávání kompetencí a svěřování

různých úkolů. Základní pro „pověřeného“ člověka je věřit mu, že se své zodpovědnosti (úkolu) ujme, jak nejlépe umí, podporovat jeho snahu a ocenit jeho úsilí... ať dopadne jakkoli.

Zůstane-li vztah formální – bez důvěry a podpory – není rovnocenným. Pověřený pracovník vykonává pouze svěřený úkol a není prostor ani zájem o jeho osobní přispění (nápady, názory,...). Každý člověk, který něco dělá, se potřebuje na úkol osobně podílet a nevykonávat jej jako robot bez vlastních nápadů. V situaci, kdy nejde o spolupráci v rovnocenném vztahu, to může pověřený pracovník prožívat jako kontrolu a dohled osoby

nad ním postavené.

Nejdůležitější je uvědomit si, že musíme dát prostor Bohu! Neuděláme-li to, pak i když se budeme maximálně namáhat, výsledkem nebude rostoucí společenství spojené Boží láskou, ale prázdná forma založená na našich pravidlech, kam se Boží milost nevejde, a přes jejichž pevnou zeď nerozeznáme skutečný Boží záměr.

Znovu a znovu si musíme připomenout, že naším Nejvyšším v systému vedení je Bůh, který má moc proměnit naše nedostatky a lidsky omezené úsilí ve velké požehnání.

-Ivanĕa, Máca-

Jednou větou...

“Byl jsem na Mrazici v Březový a líbilo se mi hlavně to, jaký vztahy mají mezi sebou lidi s Totamu. A taky to, že i hraní divadla je v Kristu. Všem bych doporučil, aby v Totamu hráli...teda pokud chtěou...”

-Pavel Brückner, alias Kurčos ☺-

Občas se musí něco zpackat...

Myslím, že můžu celkem odvážně prohlásit, že jedním ze znaků TotAmu byly požehnaná a vydařená představení. Ať už zkoušky či generálky probíhaly jakkoli, ať se nám týden před vystoupením třeba i paruky ztratily...vždycky se představení samotný nakonec povedlo a my jsme si mohli ulehčeně oddychnout a s nadšením děkovat Bohu za pomoc...a slavit :o) Občas jsme si s malým znepokojením mezi sebou říkali, že to ale není možné a že (podle všech zákonitostí) jed-

nou musí přijít představení, který se nepovede, který publikum neodmění nadšeným potleskem...který stručně řečeno zpackáme. S poněkud větším znepokojením jsme si připustili možnost, že tohle osudové nepodařené představení se může uskutečnit při našem dlouho očekávaném a plánovaném vystoupení v letovickém kultúráku.

Nooo...ted' už máme kultúrák za sebou a našťestí si můžeme zase ulehčeně oddychnout, děkovat Pánu

a slavit :o) Nicméně ono nepovedený představení se skutečně odehrálo. A to začátkem prosince minulého roku v Březové nad Svitavou, kam si nás zdejší občané pozvali na dětskou mikulášskou slavnost. Hráli jsme Mrazici.

K dispozici jsme měli velké jeviště (i se schůdkama), oponu, osvětlení...a před sebou řady zvědavých dětí. Březovský kulturák byl toho dne velmi plný (aspoň mě to tak připadalo). A přece to v tomhle případě neznamenal plus. Protože hlediště a zdejší kulturákový bar nebyly nijak odděleny, a tak zatímco děti se usadily na židle a očekávali naši pohádku, spousta dospělých se usadilo k baru a zde se bujaře posilňovali a bavili. Když to vezmu stručně, tak zcela logicky z tohoto uspořádání plynulo, že u baru bylo natolik hluchno, že dobře mohly slyšet děti sotva v prvních pěti řadách od pódia. Sice máme v Mrazici krásné kostýmy, nicméně když neslyšíte z pohádkových dialogů ani půl slova, dřív nebo později se začnete nudit, zejména jste-li dítě. A tak děti ve vzdálenějších řadách se celkem brzo přestaly kochat našimi kostýmy a začly mluvit, hluchet, pobíhat... Nepřeháním, když řeknu, že v tomto bodě jsme se téměř přestali vzájemně slyšet i my herci na jevišti :o) Myslím, že jsme se snažili hrát dobře ze všech sil. Ale i přesto, publikum dělá hodně... Takže o tom, že jsme si hraní užívali, nemohla být ani řeč! Spíš se naše herecké výkony zúžily na urputnou snahu překřičet diváky. Když k tomu přičteme i jistou nemalou míru zmatků v zákulisí (což už samozřejmě nebyla vina publika),

vyjde nám, že celé představení v nás zanechalo dost neutěšený dojem. Se vši upřímností - bylo to bez jiskry, s dlouhými prostoji mezi scénami, nevýrazné, celkově nudné a statické.

Po takovém zážitku se člověk jaksí neubrání depresi. Dojmy z Březové mě dost ovlivnily a měla jsem silný pocit, že nemůžeme v kulturáku v Letovicích vystoupit s něčím tak suchým a statickým jako je Mrazice. Naštěstí, zatímco já se z dané situace obyčejně jen neprakticky soužím, Tom se ji snaží prakticky řešit :o) Takže ze všech sil zapracoval na tom, aby herci na jevišti nebyli statičtí a celé to mělo lepší spád...aby se předešlo zmatkům... atd. Dost to hře Mrazice pomohlo. Ale pravděpodobně by k tomuto vylepšení hry nedošlo, kdyby se neodehrálo ono nevydařené představení v Březové. Je škoda, že se nepovedlo. Ale nedá se diskutovat o tom, že nám tam Bůh jasně ukázal, co musíme zlepšit a na čem konkrétně zapracovat, aby kulturák dopadl líp. Dneska – týden po našem vystoupení v Letovicích musím říct: „Díkybohu za Březovou...potřebovali jsme vidět nedostatky v Mrazici jako sú!!“ Jinak by se nám je nejspíš vychytil nepodařilo.

Co z toho plyne za poučení? Nezoufej, když něco zpackáš! :o) Občas je to potřeba, aby ses mohl posunout dál! Takže...na závěr vzletné poučení, které jsem kdysi kdesi slyšela:

„Udělej z překážek kameny, po kterých budeš stoupat k cíli...“

-Čiwa-

Mrazice

Prudké ochlazení a tuhý ruský mráz nasvědčovaly, že se blíží... Mrazice, která svou mocnou berlou mrazílkou trhá rtuť teploměru hluboko pod bod mrazu. Skutečnost, že silné mrazy nepolevily ani čtrnáct dní po uvedení představení, svědčí o tom, že Mrazice je tu stále s námi. A tak bych se k celému projektu chtěl ještě v krátkosti vrátit. Asi nemá cenu připomínat, že Mrazice je divadelní hra amatérského seskupení TotAm, která vychází ze slavné ruské pohádky, a že tento kus se v pátek 13. ledna dočkal své čtvrté reprízy pro širokou veřejnost v prostorách Kulturního domu v Letovicích, kde jej shlédlo něco přes 270 diváků. Netřeba ani líčit průběh představení.

Již od samého počátku, kdy se TotAm nadšenecky zakládal, zde byla vize představení Mrazice v letovickém „kulturáku“ pro veřejnost, protože jsme viděli potřebu udělat směrem „ven“ také nějakou akci, která nebude „prvoplánovitě křesťansky agitační“. Původní představy byly, že by se vše mělo stihnout tak do 4 měsíců, ještě během podzimu 2004. A jak už to tak bývá, vše se ubíralo lehce jinejma a delšíma cestama. Nečekaně se nám otevíraly dveře na různých místech, kudy jsme mohli jít do novejš super věcí, ale taky byly chvíle, kdy málokdo doufal, že se takové představení Mrazice vůbec uskuteční.

Přese všechno jsme byli docela zvyklí, že nám při plánování a organizaci všechno jde a vychází. Jakmi-

le se začalo připravovat představení Mrazice v KD, najednou všechno tak snadno nešlo. Stále nebylo možné, abychom se domluvili na termín jako TotAm, sotva jsme dali několik termínů dohromady, nebylo volno v KD. Když už se po x-té návštěvě letovického kulturního stánku podařilo domluvit a zarezervovat termín, který by všem vyhovoval, jednoduše nám ho zrušili a posunuli o týden dál:-) Se vším bylo spojeno plno organizačních a technických nedotažeností. Jak se vystoupení blížilo, přidaly se nemoci, trochu se vytrácel smysl, proč to vlastně děláme, a jako bonus přibýly ještě některý vzájemný nevyjasněný vztahy. O to víc pak bylo úžasný, že celá produkce dopadla jak dopadla. A že jsme mohli cítit, že když se Pán Bůh k něčemu přiznává, dává své požehnání opravdu ve velkých dávkách.

Každé představení však má svůj konec, opona se již natrvalo zatáhne, světla zhasnou (nebo spíš rožnou:-)) a bude potřeba začít řešit, jak dál...? Do toho doznívají i závěrečná slova babky Kořenářky, že je potřeba mít oči i srdce stále otevřené, abysme nepřehlédli, co je přichystáno pro každého z nás...

-Tom-

23. PROSINCE, KDYŽ PO NAJMĚŠTÍ V LETOVICÍCH PROCHÁZELY DAVY LIDÍ SNAŽÍCÍ SE NA POSLEDNÍ CHVÍLI SEHNAT NĚJAKÝ TY DÁRKY POD VÁNOČNÍ STROMČEK, NEBO TI, CO SI JEN TAK UŽIVALI POHÁDKOVÉ ATMOSFÉRY, KONALA SE POD STROMEM U SOCHY NĚJAKÉHO VELICE ZNÁMEHO ČLOVĚKA (ZROVNA SI NEMŮŽU VZPOMENOUT KDO TO JE) TAKOVÁ ZVLÁŠTNÍ, ZAJÍMAVÁ A TROCHU NEOBVYKLÁ AKCE.. POMALÍČKU SE ZAČALA SCHAŽET SKUPINA LIDÍ Z NAŠÍ MLÁDEŽE. PŘINESLY SE MIKROFONY, REPRÁKY, VÁRNICE S TEPLÝM ČAJEM... A ZAČALO SE.

Z REPRODUKTORŮ SE OZVALA HUDBA, SKUPINKA NAŠICH NADŠENCŮ ZAČALA ZPÍVAT KOLEDY, CHVÁLÝ.. MEZITÍM NĚKDO ŘEKL SLOVA O VÝZNAMU VÁNOCÍ A ZAS KOLEY A CHVÁLÝ. NĚKOLIK LIDÍ CHODILO PO MĚSTĚ A ROZDÁVALO POZVÁNKY NA POĽNOČNÍ a NA PŘEDSTAVENÍ DIVADELNÍHO SPOLKU TOTÁMU -MRAZICĚ, A JISTĚ ZVALO NA ČAJ, KTERÝ SE ZADARMO(!) NALÉVAL NA MÍSTĚ AKCE.

KOLEMÚDOUCÍ ZASTAVOVALI, PTALI SE, CO SE DĚJE. PŘÍCHÁZELO VÍC A VÍC OBČANŮ I NEOBČANŮ TOHOTO MĚSTA.. NĚKTEŘÍ PŘIŠLI ZE ZVČHAVOSTI, JINÍ SE CHTĚLI OHĚNÁT U ČAJE, DALŠÍ POZNALI V NAŠICH ŘADÁCH NEKoho ZNÁMEHO A TAK PŘIŠLI POZNAVAT A POPOVÍDAT SI.

SLUNCE SE CHYSTALO ZAPADNOUT ZA OBZOR A NARAZ, SKORO NEPOZOROVANĚ SE SETMĚLO. ROZSVÍTILY SE POULIČNÍ LAMPY A NARAZU PŘIŠLO VELKOLEPÉ PŘEDSTAVENÍ S OHNĚM.. TZV. FIRE SHOW. A VTU CHVÍLI I CHODCI ZABÝVAJÍCÍ SE PROHLÍŽENÍM SI ZÁŘÍCÍCH VÝKLADNÍCH SKŘÍNÍ SOUSTŘEDILI SVOU POZORNOST NA STŘED DĚNÍ. PŘÍCHÁZELO DALŠÍ ZVEDAVCI. MĚLI SME HOVNĚ PŘÍLEŽITOSTÍ SE S NOVÝMI PŘÍCHOZÍMI SEZNÁMIT. POZVAT

MASHA

JE TRČBA NA MLEKÁŘEZ, CI NA POZNÉ, KŘEŠTANSKE AKCE, NEBO JEN TAK
POKECAT, ZASMAŤ SE, POPŮAT PĚKNĚ, PROŽÍT SVÁTKŮ...HOJNĚ LIDI S
NADŠENÍM PŘIJALO POZVÁNÍ A TĚŠILO SE NA TO, AŽ SE BUDEME MOC ZASE
SETKAT. MNOHO Z NICH ZAJALO POZVÁNÍ NA MRÁZICI A TAK SE TĚŠILI
I NA NĚ.

PŘEDŠTĚROVEČERNÍ PROGRAM SE CHÝLIL KĚ KONCI. ZHASLY SE OHNĚ,
SVÍČKY, VŠECHNO SE NALOŽILO DO AUTA, DAV SE ZÁČAL ROZCHÁZET DOMŮ...

A HLAVNÍ MYŠLENKA TOHO VŠEHO? CO SE DĚLO?

MYSLÍM, ŽE TO NEBYLA JEN REKLAMA NA MLADEŽ, KŘEŠTANY, NEBYLO TO
JENOM TO, ŽE S ME MOHLI POZNAT NOVE LIDI... ALE HLAVNĚ ŽE S ME JIM
MOHLI PŘIBLÍŽIT PRAVÝ SMYSL VÁNOC... PROČ JE VLASTNĚ SLAVÍME A ŘÍČT
JIM O NAŠEM BOHU... VELKÝM ŠÉFOVI... V KTERÉHO VĚŘÍME.

...JO, BYLA TO MOC SUPER AKCE.

A DÍK, BOHU ZA TY, CO TO POŘÁDALI, ZA TY, KTERÍ TAM PŘÍŠLI, ZA TO, ŽE SE TO
TAK PĚKNĚ VŠECKO Povedlo!

MLÁDEŽNICKÁ VÁNOČNÍ AKCE V LETOVICÍCH NA NÁMĚSTÍ 2005

Zimní kurz ve Sluníčkově

Slunečné sluníčko, třpytící se sněh, modré z nebe tedy nebe a docela volné vleky, takhle nějak by se dal charakterizovat můj pobyt na horách v Jeseníkách. Kurz byl organizován katedrou Rekreatologie a my jako družáci jsme ho měli povinně. Nebránil jsem se tomu, i když se přiznám, že se mě moc nechťelo. Cloumaly mnou obavy, jak to budu zvládat mezi tolika nevěřícíma. Probíhaly modlitby a dnes můžu říct, že byly vyslyšeny. Na pokoji se mnou byli dva kluci, se kterými jsme probírali zajímavá životní témata.

Součástí kurzu byly různé scénky. Rozdělili jsme se do skupinek, které měli na dané téma - např. Muž a žena na úsvitu století - udělat malé vystoupení. A tady se dostávám k jediné, zato podstatné chybě kurzu. Lépe řečeno chybě v myšlení lidí. Ve spoustě slov a scének byly cítit dvojsmysly a o sexu se mnohdy mluvilo zcela otevřeně. Ze

začátku jsem to moc nechtěl, postupem doby mě však došlo, v jakých dimenzích o těchto věcech tito lidé přemýšlí. Vnímám jsem, že je nedílnou součástí jejich životů takto přemýšlet. Oni sice vyznávají všestranný rozvoj osobnosti, ovšem v této oblasti ujíždí. Problémem je, že je to pro ně normální a nepřipadne jim, že dělají něco špatného.

A tak jsem si uvědomil, že když se člověk stane křesťanem, dostává nový život. A jeden ze znaků nového života je čistota. (Efez. 5, 1-5) Začal jsem po ní víc toužit. Čistota je něco, co nám dává jediné Ježíš. Ono není problém přemýšlet ve dvojsmyslech, ale je problém takto nepřemýšlet. Jedině na modlitbách a vírou v Syna Nejvyššího máme šanci na změnu. Ostatní pokusy jsou jen chabá snaha. Znáš to ☺

-*Daďan*-

Rozhovor s... *Nickem*

Rozhovor s...

Je mi ctí, že právě já mohu udělat tento rozhovor s velice osobitým člověkem. Je jím Nick.

Ale tohle není tvé pravé jméno, řekneš pro ty, co to neví, a je jich určitě mnoho, tvoje celé jméno?

Mé celé jméno je Dominik Kratochvíl.

Na mládeži tě můžeme potkávat už nějaký ten pátek, upřesníš nám, jak dlouho to již je?

Tak to již mě zaskočil, budu to muset spočítat.

Přibližně...

Něco kolem pěti let.

Přišel jsi už jako věřící? Jaká byla tvá cesta k Bohu?

Přišel jsem jako věřící ale ne znovuzrozený. K Bohu mě tenkrát přivedl jeden bývalý mládežník. Bylo to 1. 1. 2003. Za tohle datum jsem moc rád, protože jiný bych si nezapamatoval:o). Hned ten rok jsem měl příležitost sloužit na English Campu, což byla jedna z akcí, který mě nejvíc pomohly.

Vím, že již druhým rokem studuješ na stavebce v Letovicích, můžeš nám říct, jak se tví spolužáci dozvěděli o tom, že žiješ s Bohem?

Už dlouho před tím, než jsem nastoupil na tuhle školu, jsem se za to modlil, a musím říct, že Bůh to udělal úplně jinak, než jsem si představoval.

Učitelka, kterou máme na literaturu, nám dala papír se seznamem knih, z kterého si měl každý vybrat jednu, a následně z ní udělat referát. Všichni se na ten papír vrhli, aby si vybrali knihu, s kterou nebudou mít moc práce. Když mezi nimi viděli i Bibli, říkali si: „Kterej blázen by to četl?“ Nebyl jsem si úplně jistě, jestli do toho mám jít, tak jsem to nechal na Bohu. Abych měl jistotu, počkal jsem, až si všichni vyberou. Když jsem pak přišel k tomu papíru, Bible byla jedna z mála knih, za kterou nebyl nikdo podepsaný. I přes to, že byla napsaná mezi posledními referáty, učitelka ji vybrala jako první. Díky tomu jsem měl možnost říct před celou třídou svoje svědectví, a to i přes to, že jsem to neměl v plánu...

Tak to je moc krásný... Víme také o tobě, že jsi dost dobrý kytarista. Myslíš si, že se hrou na kytaru dá sloužit Bohu?

Určitě! Ale není to tak jednoduchý. Když chce člověk hudbu dělat “profesionálně”, musí si stále dávat pozor, aby ho od něho neodvedla. Dříve jsem si myslel, že se stačí jednou pořádně rozhodnout hrát pro Boha a všechno bude OK, ale nestačí. Je to jako duchovní růst, jednou jdeš nahoru, jednou dolů, ale nikdy rovně. Každý den se musíš znovu rozhodovat. Navíc mám malej handicap, neumím zpívat. Ale myslím si, že se dá chválit i samotnou kytarou... Můj sen je, aby to nebyly jen slova, co bude lidem pomáhat setkávat se s Bohem a poznávat ho, ale především hudba, kterou budu hrát, a to i bez toho, aniž by někdo zpíval. Zní to divně, ale jsem přesvědčenější, že to jde. Záleží to ovšem na mně, a hlavně na Bohu, jestli se mi takovej sen vyplní.

Určitě jsi hodně hloubavý a přemýšlivý člověk. Je nějaké tvé moudro, kterým se řídíš a vedeš?

No, moudro asi žádný nemám, ale jsou určité texty v Bibli, ke kterým se hodně často vracím, jako třeba 1. Korintským 13. kapitola, je to takový to: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon...”

Moje oblíbená otázka: Ty a problémy, řešíš raději svoje, nebo problémy druhých?

Samozřejmě řeším raději problémy druhých, protože tam toho nemusím a v podstatě ani nemůžu tolik udělat. Můžu dát radu, případně se za dotyčného modlit, ale to je asi tak vše. Zbytek musí zvládnout on sám. Kdežto u mých pro-

blémů řešení zůstává na mně. Jsou ovšem situace, kdy to беру vážněji než ten člověk, a to pak mám naopak hroznej pocit, že s tím nemůžu nic dělat.

A když se ti někdo se svým problémem svěří, tak si ho opravdu necháš pro sebe, nebo se jdeš "poradit" za někým jiným?

Připadám si skoro jako u zpovědi:o)... Musím ovšem říct, že na tohle si dávám hodně velkej pozor, hlavně proto že vím, jak by to vadilo mně. Takže nechávám. Jsem ovšem jen člověk, někdy mně to asi taky ujede. Poradit se s někým jiným bych šel asi jen, kdybych skutečně věděl, že to tomu člověku nevedí.

Jak vnímáš svá životní zklamání? Jsi ochoten je přijmout jako zkoušku své lásky k Bohu?

Hmm, tak to mně dělá problém. Je hodně věcí, který jsem v životě zkopal a dost dlouho mně trvalo, než jsem si to dokázal sám odpustit. A to i přes to, když jsem si byl jistej, že Bůh už mně to dávno odpustil. Beru si z toho alespoň ponaučení.

Nestává se ti občas, že se zaměřuješ víc na budování vztahu s lidmi než s Bohem?

Tak to se mně stává dost často. Patřím totiž k těm lidem, kterým trvá dost dlouho, než si s někým hlubší vztah vybudují, narozdíl od těch, kteří ho dokáží získat za jediný den (ovšem v takovém případě asi ztrácí svoji hloubku). No a ta snaha je občas tak veliká, že při ní zapomínám na ten nejdůležitější vztah, kterej mám s Bohem. Musím si na to dávat pozor.

Jsi ochoten zřici se svých plánů a podřídit se tomu, co po tobě žádá Bůh?

Snažím se být, ale je to těžší, než se zdá. Jako muzikant mám určitý sny a plány. Docela s těžkým srdcem se Bohu vyznává: „Ne má ale tvá vůle se staň!“

Ale když si promítnu, co všechno pro mě Bůh už udělal, musím uznat, že to přece jen raději nechám na něm. Myslím si, že důvěra je jeden z mnoha důkazů lásky!

Jaká je právě teď hladina řeky tvého života?

Poslední dobou jsem ve fázi hledání, je totiž přede mnou hodně věcí, v kterých se budu muset rozhodovat a nechci, aby to bylo jen moje rozhodnutí, ale především Boží vůle.

-Luboš-

Svoboda k módě

Jak se křesťanská církev vypořádá s tím, aby byla otevřená vůči nevěřícím příchozím a byla ochotná je přijmout takové, jak přicházejí, a zároveň očekávala od křesťanských žen,

že budou růst ve víře a přijmou za své cudnější oblékání? Michal Foss, vedoucí mládeže ve sboru, napsal a i řekl, že důležité je budování vztahu. Musíme konkrétní dívku nejprve více

poznat, abychom věděli, kdy je správný čas ji povzbudit k dalšímu kroku v duchovním růstu. A zásadně je potřeba rozvíjet vztahy s jednotlivci. To ovšem vyžaduje více času a ochoty, než jsou běžně lidé ochotni do výchovy a vyučování nově příchozích investovat. Podle GAIL leží odpovědnost za budování křesťanských dívek na starších ženách v církvi. V Pavlově listu k Titovi 2, 3 – 5 se mluví o vyučování mladších dívek staršími ženami. Mnohdy jsou však starší ženy natolik kritické, že spíše dívky doženou tam, kam zásadně NECHCEME. Starší ženy musí odložit stranou jakékoliv své soudy a posudky a místo toho sloužit dívkám a mladším ženám, aby si uvědomovaly, jak jsou v Božích

očí vzácné. A toho je možné dosáhnout vyučováním mladých dívek a žen o tom, jak je vhodné se oblékat, a zároveň poskytnutím svobody k tomu, aby toto oblečení bylo „módní“. Jestliže tyto mladé ženy pochopí, že jsou královskými dcerami a že mají zvláštní místo v Božím srdci, uvidíte, jak se sukně začnou prodlužovat, výstřihy zmenšovat, šaty budou méně obepínající a na tvářích se objeví krásný čistý úsměv.

Mám za to, že by nebylo správné z této úvahy vyvodit závěr, že mimo modlitebnu a shromáždění není vyzývací oblečení problém. Jádrem problému je obecná zodpovědnost i za to, zda druhé nesvádím ke hříchu – a to kdekoliv (pozn. redaktorky).

Cudnost i pro dnešní dobu?

Převzato z časopisu Život víry 6/2005, str. 8

Tomáš Korčák, KS Juda Mělník - autor je pastorem sboru

V Novém zákoně nacházím dva výrazy související s cudností. První (aidós) souvisí se zdravým studem a týká se především žen a jejich oblékání. Ženy jsou vyzývány k počestnému a střízlivému odívání a zdobení, které bere ohled na druhé a vychází ze zdravé úcty k sobě samé (viz 1.Tm 2, 9 – 10). Ovoce důvěrného života s Pánem se projeví i navenek a nemusí být nahrazováno vyzývacostí, koketérií, sexuální manipulací a upoutáváním na sebe.

Druhý výraz (hagnotés) souvisí s čistotou a upřímností. Sám Pán je pro nás vzorem (viz 1.J 3, 3), a proto i my jako jeho služebníci máme být pro druhé vzorem právě v čistotě a cudnosti

(viz 1.Tm 4, 12; 2.K 6, 6). Máme se uchovávat v čistotě (viz 1.Tm 5, 22) a přemýšlet o všem, co je čisté a cudné (viz Fp 4, 8), neboť to, co přichází shůry, je především čisté (viz Jk 3, 17).

Jsmo zasnoubeni jako čistá a cudná panna jedinému muži – Kristu a tato čistota a cudnost souvisí s naší upřímností a oddaností Kristu (viz 2.K 11, 2 – 3). Muži mají jednat s mladými ženami ve vší čistotě a cudnosti (viz 1.Tm 5, 2) a ženy mají žít čistý a cudný život v bázni a podřízenosti, což bude mít vliv na jejich muže, i kdyby byli nevěřící (viz 1.Pt 3, 1 – 4). Též starší ženy mají vést mladší k tomu, aby byly mimo jiné cudné (viz Tt 2, 5), což obsahuje jak duchovní matky, tak i při-

rozené matky, které k cudnosti vedou své dcery.

V dnešní sexuálně vydrážděné společnosti se tato božská vlastnost nenosí. Cudnost je většinou nevěřících v naší zemi k smíchu. My však nejsme z tohoto světa. Naším Králem je Ježíš a my zde reprezentujeme jeho království s jeho hodnotami. Vlažní a odpadající křesťané jsou smýkáni módními vlnami tohoto světa a hledají tam slávu a uznání, které jim však chce v plnosti dát samotný Bůh. Pociť méněcennosti se také projevuje v touze získat obdiv druhých. Obnažování žen je často projevem této věci. Kdo

však vyzývavě obnažuje své tělo, nemá zdravou úctu k sobě samému. Tvoje nahota nepatří nikomu cizímu, ale pouze tvému partnerovi v manželství (viz Př 5, 15 – 20).

Milí rodičové, buďme pro své děti vzorem i v této oblasti a veďme je k cudnosti, zdravému sebevědomí a úctě k sobě samému. Povzbuzujme je, aby si užívaly své dětství. Ukazujme jim na ohavnost nevěstčího odívání. Veďme je ke zdravým vztahům k druhému pohlaví. Co zaséváme, to budeme sklízet!

připravil: -M. Lachman-

Zabíjačka

Ač je to s podivem, již patnáctým rokem chováme doma prase. V den zabíjačky nás vždy lišácky přelstí a vyvázne tak ze spárů řeznickových bez sebemenší újmy. Vše začalo před lety, kdy...

...půl roku před zabíjačkou začal čuník držet protestní hladovku.

Jindy zas chytli červenku, ale později se ukázalo, ...

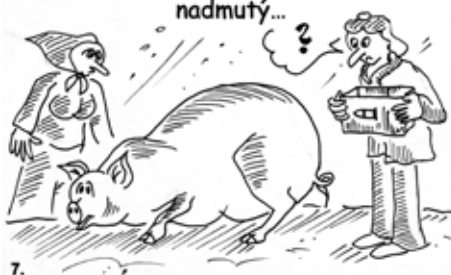
...že se pouze pýří před naší sousedkou, která ho zřejmě okouzila svěží figurou a vybranými způsoby při stolování.

...a uschoval ji ve stodole.

Bylo nám divné, že čuník je podezřele nadmutý...

Loni jsme se rozhodli zabít prase svépomocí. Otec nakoupil četnou municí...

Ráno však kýžených nábojů nenašel.

A pak zřejmě zatoužil splasknout...

Útulné prostředí dvorku se rázem proměnilo ve westernovou scénérii...

Od těch dob žijeme s čuníkem v míru a přijali jsme jej, co by člena rodiny.

-Luděk Eyer-

Divadelní spolek TOTAM: není rozhodující talent, ale nadšení pro divadlo

Ruskou pohádku Mrazík, bez které se za posledních snad třicet let neobešel televizní program o vánočních svátcích, zná v této republice asi každý. Parta mladých lidí z Letovic, které spojuje nadšení pro divadlo a říkají si TOTAM, se rozhodla tuto notoricky známou story malinko překopat. Výsledkem je pozoruhodný divadelní kus s názvem Mrazice aneb Jak dobrý Nastěn ke štěstí přišel a neohroženou Ivanku za ženu si vzal. Nácvič hry začal na podzim roku 2004. Zde se taky datuje založení souboru TOTAM

(TOTální AMatěři). „Svému názvu zpravidla dostojíme,“ tvrdí svorně dvě vůdčí osobnosti souboru Lucie Jiráčková a Tomáš Tintěra.

S Mrazicí už slavili úspěch při vystoupení v Dětském domově v Hodoníně, tleskali jim v stacionáři Agapé v Letovicích nebo pracovníci blanenské charity při setkání v zámeckém skleníku v Boskovicích. Třináctého ledna se s Mrazicí představí v kulturním domě v Letovicích. „Bude to naše zatím nejveřejnější vystoupení,“ prozradili Tomáš s Lucíí.

Jak vlastně vznikl váš divadelní spolek?

Lucie: Divadlo bylo vždycky můj sen. Obdivovala jsem ochotníky, ale měla jsem trému a nikdy mě nenapadlo, že bych se někam přihlásila. Na vysoké škole jsem chodila do dramaťáku, ten se ale rozpadl. Až tady ve Wembloud Clubu vznikla vzletná myšlenka, že bychom mohli mít divadlo, že je tady spousta dramaticky nadaných lidí. Začali jsme zkoušet Mrazici a z toho nějak vyplynulo, že to někdo musí vést. Byla jsem taková nejvíc nadšená a nejvíc hlučná (smích), tak na mě ta funkce spočinula. Ze začátku to byl boj, žádné zkušenosti, nic. Už to ale rok funguje.

Kolik má soubor členů?

Lucie: Je nás asi patnáct až dvacet lidí od čtrnácti do dvaceti osmi let, ale je to hodně proměnlivý. Každá hra se hraje v jiném složení.

Tomáš: Původní složení vzniklo tak, že jsme oslovili několik lidí, jestli by chtěli hrát. Chtěli. To byla základna. Postupně se to měnilo a rozšiřovalo.

Lucie: Složení bylo zpočátku nahodilé. Nebylo to tak, že bychom řekli - kdo chce hrát divadlo, napište se na papír. Byli bychom rádi, kdyby naše řady rozšířili i další lidé. Kdo chce s námi dělat, klidně může. Naše motto zní: není rozhodující talent, ale nadšení pro divadlo (smích)

Kdo vymyslel, že si budete říkat TOTAM?

Lucie: Tomáš?

Tomáš: Asi jo (smích). Svému názvu téměř pokaždé dostojíme.

Kdo vymýšlí hry?

Lucie: Dáváme je dohromady většinou společně. Tomáš většinou dostane

nápad a vytvoří kostru. Já píšu scénáře. Nedá se říct, že je někdo, kdo to vymýšlí a jiný, kdo to dává dohromady.

Tomáš: A všechno dotváří herci, často až přímo během představení.

Máte kromě Mrazice, se kterou jste už slavní, v zásobě ještě další kusy?

Tomáš: Pro letovický festival 3+1 jsme nacvičili hru z názvem Wan story, což jsou čtyři scénky podle pohádek: Růža z Šípků, Sněhurka, Hloupý Honza a Myši příběh. Sice to vypadá, že hrajeme samé pohádky, ale často je pohádkový příběh pojat tak netradičně, že jej ocení spíše dospělí než děti.

Lucie: Pak máme jednu vyloženě křesťanskou hru. Na Silvestra zde v klubu probíhá takový, řekněme duchovně kulturní program. Vznikla proto hra Ideální církev.

Tomáš: Je to tragédie i komedie z církevního prostředí (smích).

Lucie: (smích) Nedá se to popsat, to se musí vidět. Je to o tom, že když člověk hledá ideální církev, kde to bude všechno ujasněné, vůbec ji nenajde, protože taková církev není. Asi tak.

Tomáš: TOTAM ale nezahrnuje jenom divadelní činnost. Snažíme se pořádat i různé výlety a další nedivadelní akce.

Dá se očekávat o Totálních amatérů, že udělají něco šíleně vážného?

Lucie: Pohrávali jsme si s myšlenkou, že nacvičíme hodně vážnou hru od Agathy Christie Neočekávaný host. Je to ale textově hodně náročný, dlouhý a vážný. Už to chce pořádně makat a mít talent, a to moc nezapadá do našich představ, jak by to mělo fungovat.

Vědí vůbec lidi, že hrajete divadlo? Jak pracujete na své propagaci?

Lucie: Lidi v okolí už o nás trošku ví. Plán se utváří podle příležitostí a nabídek, které většinou přichází samy. Někdo zhlédne naše představení a má projev zájem.

Tomáš: Náš spolek je čistě nadšenecký a nechceme z toho dělat klasický ochotnický soubor, který se tomu vyloženě věnuje a i když jsou v něm amatéři, mají slušnou úroveň. My toho nikdy nedosáhnem a ani se tím nebudem trápit (smích).

Vajíčka a rajčata zatím nikdo neházel?

Tomáš: Ne, na to teprve čekáme (smích).

Lucie: V Letovicích žádný ochotnický soubor neexistuje a tak bychom chtěli trochu rozšířit kulturní nabídku.

Wembloud Club: neděláme nábor do církve

Zmínky o církvi nejsou v souvislosti s divadelním spolkem TOTAM náhodné. Spolek totiž funguje při Wembloud Clubu, což je parta mladých lidí, scházející se v sídle Církve bratrské v Letovicích. Wembloud Club vznikl asi před čtyřmi lety. Nejdříve se scházela malá skupinka lidí, kteří nechtěli být jen uzavřenou komunitou, ale chtěli oslovit své kamarády a spolužáky. V současné době se zde každý pátek sejde kolem čtyřiceti lidí. Zpívají, zamýšlejí se nad duchovními

tématy, čtou si z Bible, diskutují o tom. Jezdí ale i třeba do bazénu nebo pořádají jen tak posezení u čaje. „Naším cílem rozhodně není dostávat lidi do církve, spíš nabídnout využití volného času. Nabídnout to, co jsme sami zjistili. Že se dá žít s Bohem, ukázat, že křesťanství není je o sezení v kostelních lavicích, ale o životě,“ uvedl vedoucí klubu Samuel Krúpa.

Swědčí o tom i akce typu English kempu, který měl v létě o prázdninách svůj pátý ročník, nebo Atleti v akci, což jsou víkendovky s netradičními sporty, jako například válení pneumatiky do kopce v lese a podobně. Podobnými akcemi mohou oslovit i ostatní lidi. „Dokud jsem sem nechodila, věděla jsem, že je tady nějaká mládež. Měla jsem ale dojem, že to jsou ti kluci v tesilkách, co jen sedí nad Biblí a jsou hrozně vážní. Může to možná tak působit. Snažíme se ale dělat třeba to divadlo, přiblížit se lidem, aby viděli, že křesťani jsou úplně normální lidi, baví se jako ostatní, dělají věci jako ostatní. Akorát věří v Boha,“ vložila se do debaty Lucie Jiráčková. „Je to takové otevřené, chodí sem taky lidi z jiných církví i ti, co nevěří,“ přidal se Tomáš Tintěra.

Otázka, co jim přináší víra v Boha, nemohla nepadnout. „Pro mě je víra smysl života, základ, kolem kterého se točí ten zbytek. Je to o každodenním životě,“ poodhalil Samuel Krúpa. „Já jsem dlouho v Boha nevěřila, i když jsem měla věřící kamarádky. Ve chvíli, kdy jsem uvěřila, to pro mě znamenalo, že jsem najednou nebyla sama na svoje problémy, že tu byl někdo, kdo jakoby jel ve všem se mnou,“ vzpomíná Lucie Jiráčková na zlomový okamžik.

Když se řekne „wembloud“, vybaví se asi každému hned dvouhrbý koráb pouště. Žádnou hlubokou pointu v tom však prý není třeba hledat. „Hodně dlouho jsme vymýšleli co a jak. Pak jsem jednou dostal tričko s velbloudy a nám se líbilo, jak byli namalovaní. Tak jsme to dali do znaku a začalo se to používat,“ vysvětlil Samuel Krúpa. „Jedna z myšlenek může být, že velbloud má v hrbu vodu, i když to asi není úplně pravda. Chtěli bychom, aby i všechny akce a setkání, které pořádáme, byly pro jejich účastníky osvěžující a příjemně stráveným časem. Nebyl to ale původní záměr, jen se to tak sešlo,“ dodal.

Boskovicko - regionální noviny č. 18/2005

-Jana Pokřadníková-

Bylo nám někdy líp... - časopis (nejen) mládeže CB Letovice. Vydává **TotAm**.

BNNL

Šéfredaktor: Tomáš T. (tomas.tin@seznam.cz)

Redakce: Lucie J. (ciwinka@centrum.cz)

Vedoucí vydání: Martina S. (martina.sedliska@centrum.cz)

Sazba a grafika: Ruda S. (rudolfsychra@centrum.cz)

Výtvarná spolupráce: Luboš B. (l.bohatec@seznam.cz)

Jazyková korektura - proběhla

Cena: za „dobrovolný“ příspěvek do kasičky TotAmu

Příští redakční uzávěrka - není stanoveno

Nynější náklad je 50 ks.

www.cb.cz/letovice www.wembloud.net www.totam.wz.cz www.skupinka.wz.cz www.f-ko.wz.cz